

Kopamamak

– kul mehmet · 04 Haziran 2025

Kopamamak

Bazı şehirler, insanın içinde bir iz bırakır, yaşadığım şehir gibi. Onları terk ettiğini sanırsın, ama aslında sen onların bir parçası olmuşsun, kopamazsın. Bir ağaç düşün; kökleri toprağın en derinine kadar uzanmış, dalları ise gökyüzüne doğru yükselmiş. Rüzgâr her estiğinde sallanır, bazen yapraklarını kaybeder, bazen gövdesi çatlar. Ama ne kadar uzaklaşsa da, kökleri hâlâ aynı yerde durur.

Bu şehir, benim köklerim gibiydi. Gidebilirdim, farklı sokaklarda yürüyebilirdim, hatta yeni bir hayat kurabilirdim. Ama içindeki bir şey, buraya bağlıyordu. Çünkü bazı yollar sadece gidiş için değil, hatırlamak için de varmış, bunu öğrendim. Burada bıraktığın hatıralar, sönmemiş bir kandil gibi içinde titreyerek yanmıyordu. Terk ettiğimi sandığın sokaklar aslında beni unutmadı. Ben onları geçmişin bir parçası olarak görmeye çalıştım, ama onlar beni kendi içlerinde anılarımla unutmadılar. Bir nehir düşünün; yüzeyi bazen dalgalanır, bazen durgunlaşır. Ama nehir ne kadar uzağa akarsa aksın, kaynağını inkâr edemez. Ben de bu şehri unutamadım çünkü benim hikâyem burada başlamıştı ve ben bu şehirde doğmuştum. Ve her geri dönüşünde, nehrin eski yatağına suyun tekrar dolması gibi, hatıralarım yeniden yüreğimde silinmeden canlanıyordu.

Belki burada kalman gerekirdi, belki yolum buradan geçmek zorundaydı, ama gurbet çıktı karşıma.. Ama bazı şehirler sadece yollarıyla değil, izleriyle de insanı içinde saklar. Çünkü bazen gidemezsin, çünkü bazı anılar, sen yürüdükçe seni geriye çağırır. Sokağımın adı artık eskisi gibi hatırlanmıyordu belki. Paslanmış tabelası, rüzgârla hafifçe sallanıyor, harflerin silikliği zamanın dokunduğu her şeyi anlatıyordu. Buraya her gelişimde, taş duvarların arasında sıkışmış bir geçmişin nefes aldığını hissedirim. Bir zamanlar buradan geçerken, köşedeki eski kitapçıda dururdum. O küçük dükkân, rafları eğilmiş kitaplarla doluydu, kimi yeni, kimi yılların tozuna bulanmış. Sahibi yaşlı bir adamdı; sessiz, ama bakışlarıyla yılların tanıklığını içinde taşıyan biri. İlk kez buraya geldiğinde, masanın üzerine bırakılmış eski bir defter dikkatini çekmişti. Sayfaları sararmış, köşeleri yıpranmıştı. Karıştırmaya başladığında, içindeki satırların birine takılıp kalmıştın:

“Bazı sokaklar, insanlar gibi yaşlanır. Ama hatıraları, duvarların arasında yaşamaya devam eder.”

O gün o defteri almadan çıkmıştın ama içindeki cümle zihnine yerleşmişti. Çünkü bazı sokaklar sadece bir yol değil, içinde bir hayatı saklıyordu. Şimdi yeniden burada durdum. Kitapçının camları çok tozlanmıştı, tabelası yerinde bile değildi. Ama hafif bir rüzgâr estiğinde, sokağım hâlâ seni çağırıyordu. O cümle, yıllar sonra bile aklımdaydı. Bazı sokaklar, bizi geçmişimize bağlayan ince bir çizgi gibiydi. Gittiğini sanırsın, ama bir gün geri döndüğünde fark edersin ki aslında hiçbir zaman ayrılmamışsın.

Dükkânın kapısı ağırdı. Her açıldığında eski bir hikâye gibi gıcırdardı. İçeri girerken, raflardan yükselen hafif toz kokusu beni sarmalardı. İçeride kimse olmazdı çoğu zaman, ama rafların arasında yankılanan

sessizlik, burada yıllardır unutulmuş eski hayatımın hatıralarımın yaşadığını hatırlattı. Raflar eğilmişti, kitaplar üst üste yığılmıştı. Bazıları köşelerinden yıpranmış, kimi sayfaları sararmıştı. Bir kitabı eline aldığı anda, parmaklarının ucunda bir geçmiş hissederdin, sanki dokunan herkesin izleri, anıları kâğıda sinmişti. Tezgâhın kenarında, zamanın izini taşıyan küçük eski bir masa vardı. Üzerinde mürekkebi solmuş not defterleri, kapakları hafifçe açılmış dergiler... Masanın tam ortasında, belki de yıllardır orada duran, sayfaları kıvrılmış bir kitap vardı. Bu kitap, dükkânın en sessiz anlatıcısıydı; konuşmazdı ama burada kalan herkes ona bakardı. Kitapçı, dükkânın bir köşesinde sessizce otururdu. Yaşlıydı, ama gözleri hâlâ merakla doluydu. Bir müşteri içeri girdiğinde, fazla konuşmazdı, çünkü burada kelimeler değil, her şeyi kitaplar anlatırdı.

Bir gün, masanın üzerindeki deftere gözün takıldığında, eski mürekkeple yazılmış bir cümle gördün: “Bazı hikâyeler, anlatılmadan da yaşar.” O an, bu dükkânın yalnızca kitaplarla dolu bir yer olmadığını fark ettim. Burası, geçmişini saklayan ama aynı zamanda yaşatan bir yerdi. İçinde kalan şey, yalnızca toz ve sayfalar değildi, burada her raf, bir zamanlar anlatılmış ama kimseye söylenmemiş bir anıları saklıyordu. Dükkânın içi, zamanın içinden süzülüp gelmiş bir sahne gibiydi. Raflar, tozun ağırlığını taşıyor; kitaplar, sessizce bir şeyler anlatmak ister gibi duruyordu. Burası yalnızca bir kitapçının ötesinde bir yerdi, unutulmuş anıların saklandığı bir muhabbet meclisiydi. Masada duran eski kitap, sayfalarının arasında bir tarih taşıyordu. Kapağı hafifçe kalkmış, kenarları yıpranmıştı. Onu eline aldığı anda, ilk sayfanın köşesinde yazılmış ince bir not dikkatini çekti: “Bu hikâye burada yaşandı ama hiç kimse anlatmadı.”

O an, içimde garip bir his belirdi. Kitabın sayfalarını çevirmeye başladığımda, eski mürekkeple yazılmış satırlar gözlerimin önüne serildi. Kelimeler, sanki buraya gelmiş olan benim anılarını saklıyordu. Kitapçı, tezgâhın arkasında sessizce oturuyordu. Gözleri, buradan geçen herkesin taşıdığı hikâyeleri biliyor gibiydi. Benim kitapta kayboluşumu izlerken, hafifçe gülümsedi.

“Bazı hikâyeler, okunmak için değil, hatırlanmak için yazılır,” dedi. Dükkânın içinde yankılanan sessizlik, bu sözleri daha da güçlü hale getirdi. Çünkü burada kelimeler konuşmuyordu, hatıralar fısıldıyordu. Kitabın sayfalarını çevirdikçe, harflerin arasında kaybolan bir geçmişin fısıltılarını duyuyordum. Mürekkep, zamanın ağırlığıyla solmuş, bazı kelimeler neredeyse silinmişti. Ama yine de, sayfalar konuşuyordu. Bir bölümün başında, diğerlerinden farklı görünen bir cümle vardı: “Bu şehirden burada oturan ve giden, gelip geçen herkes, burada bir iz bırakır. Ama kimse bunun farkına varmaz.”

Dükkânın içine göz gezdirdin. Rafların arasında kaç kişinin elleri dolaşmıştı? Kaç kişi bu kapıyı açmış, kitaplara dokunmuş ama ardında bıraktığı hikâyeyi hiç fark etmemişti? Kitapçının gözleri, benim fark ettiğim bu sırrı çok önceden görmüş gibiydi. Sessizce yaklaştı, masanın köşesine yaslandı. “Bu kitap yıllardır burada,” dedi. “Ama herkes onun yalnızca eski bir hikâye olduğunu düşündü.” Ben gözlerimi kitaba indirdim. Sayfalar arasında, başka satırlar gizleniyordu. Daha önce fark edilmemiş, belki de kimsenin dikkatle okumadığı cümleler. “Bazı insanlar bu şehre yalnızca geçmek için gelir. Ama şehir onları hatırlamayı bırakmaz.” Dükkânın içindeki havanın ağırlaştığını hissettim. Çünkü bu yalnızca bir kitap değildi bu, şehrin kimseye söyleyemediği benim ve gelip geçenlerin anılarıydı, bu şehirde

kopamayanların mısralarıyla aşkıyla doluydu, vesselam.

Mehmet Alu